Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مینه کی هیڅ مه شرمیږي؟

د زړه خبرې مو مه پټوئ!

ځکه چې په ویلو یې فیصلې،او په نهٔ ویلو

یې فاصلې رامنځته کیږي.

نو ټول عمر به ځانته ملامت وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

کليواله ژوند مو وه نوی له دولسم ټولګی څخه فارغ شوی وم د کانکور امادګی سره می نور کورسونه هم تعقیبول له اوله می له شعر شاعری او پښتو ادبیاتو سره ډیره علاقه او شوق وه او غوښتل می چی په پښتو ادبیاتو کی ښه مخکی ولاړ شم حتا تر ماسټری دوری پوری او د مکتب له دوری می ځینی خایسته او ښکلی لیکنی او شاعری لیکنی کړی وی.

خو بل اخیره د کانکور له ازموینی وروسته د خپلی خوښي پوهنځی د کابل پوهنتون ادبیاتو پوهنځي پښتو څانګی ته بریالی شوم.

د پوهنتون له شروع کیدو دوه ورځی مخکی زه کابل ته ددی لپاره ولاړم چی خپل د لیلی کار خلاص کړم څکه چی موږ څوک په کابل کی نه درلودل دوه ورځي می هم په هوټل کی تیری کړی چی ترڅو ټول کارونه می خلاص کړم. په لمړیو ورځو کی په ټولګی کې لږ نفر وو خو د ورځو په تیریدو سره نفر نور هم زیاتیدل ځینی تند خویه استاذان به لا ځینی وخت زیات وخت په غصه کیدل چی دا محصلین ولی نه پوره کیږی په حاضری کی نومونه زیات دی او نفر په ټولګی کی لږ دی. تقریباً یوه دوه د سر هفتی همداسی په ټوکو ټکالو او لږ درس ویلو تیری شوی. د دریمی هفتی په لمړی ورځ ټولګی ته یوه ښتنه پیغله راننوتله ټولو ویل چی دغه ده هوسی هم کمه وه او دا ده راغله خو دی هم ولاړه او د نورو انجونو سره یو ځای په ټولګی کی کیناستله داسی خاص پام می نشو ورته چی ښکه انجلی ده خو بیرون یی ټولی پوهنځی د ښایست او کمال صفتونه کول چی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوسی داسی ده هوسی هغه رقم ده زما هم زړه کی داسی غوټه پیدا شوه چی اوس خو یی حتماً لیدل له نژدی پکار دی.

بله ورځ د هوسی د لیدو په طمع وم چی وی ګورم او له نژدی ورسره روغبړ وکړم بل اخیره هوسی سره مخ شوم په واقیعت هم چی هوسی د ځوارلسمی سپوږمی په شان خایسته او ثانی یی نه درلوده خو د هوسی په لیدو زما له پښو هم ساه ولاړه ځکه چی په لیدو یی ډیر ورخطا شوم او شرم می راغی چی زه یو ساده کلیوال هلک یم او هغه د خایست ښاپیری ده څنګه به ورسره مخ شم او زما سلام به واخلی کنه هیڅ می هم ونه ویل.

د وخت په تیریدو سره می هوسی ته هیڅ هم نشو ویلی خو یواځی په پوهنتون کی می ښه څارله او په احوال به یی خبریدم او په خوله می ورته هیڅ هم نشو ویلی هوسی ډیره ارامه او عاجزه انجلی وه په ټولګی کی خو پریږده چی په ټوله پوهنځی کی به یی له چاسره خبری هم نه کولی او نه به یی له چاسره کار لره خپلو درسونو ته به راتله او بیرته به په خپله لاره تلله فقط یوه نژدی ملګری یی درلوده په ټولګی کی چی مریم نومیده او له هغی سره به ډیره ښکته پورته کیده.

د پوهنځي ټول هلکان ورته ګوته په غاښ ول چی هوسی به د چا په نصیب کی وی ځکه چی هوسی په ښایست کی ثانی نه لرله حتا نورو انجونو یی هم د ښایست صفتونه کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه ځنډ وروسته د ټولګی ټیسټونه په شروع کیدو ول په ټولګی کی لمړنی شخص زه وم چی غیرحاضری می نه کوله او له لمړی ورځی په ټولګی کی وم ماسره ټول نوټونه ول دی په حاضری کی کتلی ول چی څوک ډیر حاضر دی نو د هغه نوټونه هم پوره دی د تفریح په وخت کی یی راته له شا طرفه غږ وکړ حک هیران شوم چی زما نوم د انجلی په خوله څه کوی شاته ګورم هوسی ده ااااوه داسی سوړ اسویلی می وویست فکر می وکړی لکه چی لیدلی یی یم چی کله ناکله یی د پوهنتون په انګړ کی ځارم له پښو می ځمکه وتښتیده او هغه هم زما طرف ته نژدی راروانه وه چی نژدی شوه سلام یی واچوه ما یی هم سلام په ورخطایی واخیست ما بل فکر کړی وه خو له روغبړ او احوال پرسی وروسته یی راته وویل چی ستا نوټونه می پکار دی یوه ورځ یی له ځان سره وړم خپلو کتابچو ته یی رسوم او بیرته یی درته راوړم ما ورته بهانه وکړه چی زما نوټونه هم پوره نه دی زه یی پوره کړم بیا به یی درکړم. زما د ادرس پوښتنه یی وکړه ما ورته وویل چی همدلته په لیلیه کی اوسیږم زه له بل ولایت څخه راغلی یم وی ویل سمه ده بیا خو لری نه یی کوم بل وخت به یی راکړی خو وی ویل چی له ټسټونو یی مخکی ورسوی ورته می وویل سمه ده.

خو زموږ د ملګرتیا او بلدتیا لامل زما نوټونه شول یوبل سره ښه ملګری شو موږ به تل د پوهنتون په انګړ کی جوړه ګرځیدو زه هوسی او مریم. خو هوسی چی له کومی ورځی ما لیدلی وه زړه می پری بایللی وه هیڅ جرأت می ځان کی نشو پیدا کولی چی هوسی ته د خپلی مینی اظهار وکړم هیڅ کومه بله لاره می ذهن ته نه راتله هر شپه به می لیلیه کی پخپل اطاق کی پدی اړه فکر کوه چی زه هوسی ته د خپلی مینی اظهار څنګه وکړم بل اخیره د ډیر فکر کولو وروسته می وغوښتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي هوسی ته د خپلی مینی اظهار په خپله نوی شعری ټولګه کی وکړم او د مینی اظهار می ورته د شعر په الفاظو کی بیان او ښکاره کړم.

او همداسی می وکړل څه ځنډ ورسته یی زما، له چاپه نوې راوتلې شعري ټولګه یې په لاس کې وه. په شونډو یې تبسم ناست وه؛ رانږدې شوه. په جذباتي انداز یې راته وویل: څه ښه شاعري دې کړې ده. کتاب ته یې اشاره وکړه:دومره ښایسته شاعری دی کړی چی زه خو یې اوس له ځانه لرې کولای نه شم. هغه لګیا وه زما د شاعرۍ صفتونه یې کول او ما له شرمه ورکتلی نه شول. ځکه چې ټوله شاعري مې هغې ته کړې وه.

یوازې مې یې نوم نه وه اخیستی؛ نور مې یې ټولې نښې ویلې وې. د هغې څېره، د هغې خویونه، د هغې د وېښتانو او سترګو رنګ،د هغی ناز او نزاکت، د هغی خوی او خصلت دا چې هغه راسره په یوه انګړ، یوه خونه (ټولګي) کې ده او ... هر څه مې په نظمونو کې راغلي و. یوازې مننه مې ترې وکړه؛ نور مې هېڅ ونه ویل. هغه راسره په یوه ټولګي کې وه. داسي مې احساسول چې ټول صنف راباندې پوهېږي. له هغه وروسته مې داسې ګڼل؛ لکه مینه مې چې ورته اظهار کړې وي. هڅه مې کوله چې ورسره مخامخ نه شم.

خو؛ د ورځو په تېرېدو سره پوه شوم چې هغه په هېڅ پوه شوې نه ده. حیران شوم؛ ځان نه به مې پوښتنه کوله: هغه رښتیا په هېڅ نه پوهېږي؟ د هرې ورځې په تېرېدو مې یقین زیاتېده چې هغې حتی شک هم راباندې نه و کړی. چی زه یی د مینی لیونی یم او د زړه له تله یی غواړم. زه به نور ورسره له ډېره شرمه نه مخ کیدم ځکه چی ویردلم ما فکر کوه چی هوسی به نوره په هرڅه پوهه شوی وی. هوسۍ په ټوله پوهنځي کې تر ټولو ښکلې وه. هغه به (مریم) سره تل یو ځای ګرځېده. کله به چې نورو هلکانو ورکتل، زما به سخته رخه کېده. غوښتل مې چی په ښکاره او مخامخ ورته ووایم چې مینه ورسره لرم؛ خو، زه یو کلیوال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلک وم او د دې کار تمه راته سخته وه. د شعر په ژبه مې هر څه ورته ویلي و، مګر هغې ځان زما د شعرونو مخاطب ونه ګاڼه.

کله به چې تفریح شوه؛ هغه به ما سره ولاړه وه. غوښتل به یې چې زه ورسره خبرې وکړم؛ خو، ما نه به الفاظ ورک شول. هغه به تل راته ټینګه وه چې مسافر یې؛ که کوم څه ته دې ضرورت وي، ماته یې وایه. خیرنې جامې دې راوړه چې کور کې یې درته ومینځم. ماته یې دې خبرې سخت خوند راکاوه. د نورو همصنفیانو به مې رخه کېده چې هوسۍ ولې ما سره دربړي، ولی ماسره خبرې کوي.

هغې به لکچر نه لیکه؛ د رخصتۍ په وخت کې به یې کتابچې ماته راکړې، راته ویل به یې: لیکلی نوټ دې دلته هم ولیکه. زړه مې ډېر غوښتل چې په کتابچه کې یې د خپل زړه خبرې ولیکم؛ مګر کله مې جرئت ونه شو کړای. یوه ورځ یې له مانه کتابچه یوړه چې لکچر ترې ولیکي؛ زړه کې مې ویل: کاشکې راته ولیکي چې مینه درسره لرم. کتابچه یې چې سبا راوړه؛ ژر، ژر مې ولټوله. څه مې په کې ونه موندل.

آخر مې زړه تنګ شو؛ یوه لنډه کیسه مې ولیکله. په هغه داستان کې مې ټوله خپله کیسه ولیکله. یوازې د کرکټرونو نومونه په کې بدل و؛ نور نو زه وم او هوسۍ وه. کیسه په ډېوه مجله کې چاپ شوه. همصنفي مې (جاوېد) کیسه لوستې وه؛ راته یې وویل: هسې تاسې په ساده کلیوالو مشهور یاست؛ ټول پساتونه په تاسې کې دي. هغه غوښتل چې نور څه ووایي؛ په دې وخت کې هوسۍ له اخوا راغله. جاوېد سر وښوراوه، سترګک یې راته وواهه او لاړ. کتل مې چې د هوسۍ په لاس کې هم هماغه مجله ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو چې هغه تر ما رارسېده، په ما خولې راماتې وې. د هغې خوله هماغسې له خندا ډکه وه؛ راته يې وويل: هې د خدای بنده! ما فکر کاوه چې يوازې د شعر ليکلو استعداد لرې، دا دې څومره ښکلی داستان ليکلی دی؟! ته واقعاً عالي يې.
راته يې کړل: په کيسه کې مې په هلک زړه خوږېږي او د نجلۍ ساده ګي جالبه ده. خو؛ کاشکې هلک نجلۍ ته ويلي وای. بيا يې اسوېلی واېست: نه، کيسه همداسې طبېعي ښکاري. د تقدير فيصله به همداسې وي.

هغې غوښتل نور څه ووايي؛ خو، استاد ټولګي ته ننوت او مونږ هم ورپسې ورغلو. دا ځل مې نو فکر وکړ چې خبره ورته واضح وه. اوس نو په هر څه پوهه شوې ده. خو؛ وروستيو جملو يې خواشينی کړم. دا چې ((کيسه همداسې طبېعي ښکاري يا د تقدير فيصله به همداسې وي)).

منتظر پاتې شوم چې څه غبرګون ښايي؛ کټل مې چې هماغه پخوانی حالت يې دی. هغې ته زما کيسه، هسې کيسه ـ ژوند وي او يا هم د ښارونو فاصله...

يو ځل مې تصميم ونيوه چې مخامخ ورته ووايم؛ خو، بيا مې فکر وکړ: که ورته ووايم هم، اظهار به مې ورته شعر يا داستان ښکاره شي. نو؛ نه ويل يې ښه دي.

ژمی نږدې شو. آزمويني مو تېرې شوې. ټول رخصت شو او خپلو کورونو ته لاړو.

زمونږ ولسوالۍ ته لا د ګرځنده ټېليفونونو آنتنونه نه وو رارسېدلي. ټوله رخصتۍ کې مې کوم همصنفي سره اړيکه نه درلوده. هوسۍ پسې خپه شوی وم؛ خو، هغه حالت يې ناهيلی کړی وم. درې مياشتې مې په همدې فکر وکړ؛ څه وکړم چې هغه مې احساسات جدي ونيسي او درک مې کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصتي چې تېره شوه؛ لیلیې ته راغلو.

د تحصیلي کال لومړۍ ورځ وه؛ ټولګي ته ناوخته ورسېدم. ټولګي وال مو (قاري همایون) لګیا وه د قرآنکریم آیاتونه یې تلاوت کول. زه هم لاړم په نوي ټولګي کې مې په آخرې ځای کې یوه څوکۍ غوره کړه. کله چې لاسونه پورته شول؛ استاد وویل: د هغې مرګ واقعاً زمونږ زړونه مات کړل. هغه هوښیاره، مؤدبه او لایقه انجلۍ وه. پام مې شو چې همصنفیاني مو ژاړي؛ خو، د مریم آواز په ټولو کې لوړ دی. د استاد دې جملې دنیا راباندې وګرځوله: خدای ج دې هوسۍ ته د هغې د صورت او سیرت په څېر جنت ورپه برخه کړي، آمین یا رب العالمین.

باور مې نه راته؛ د مریم په څنګ څوکۍ کې یې تازه ګلان ایښي وو. هوسۍ مړه ده.

د دې خبر په اورېدو مې نړدې زړه دربېدلی وو

هوسۍ مړه شوې وه؛ تر رخصتیو یوه میاشت وروسته یې ساه ورکړې وه.
وروسته معلومه شوه چې هغې دکورناری وژونکی ناروغی درلوده.

چې ژوندۍ وه نه پوهېدم چې د ژوند او د هستۍ ټول رنګونه مې د هغې په وجود کې راټول وو. نور نو ټولګی بدرنګه وو، پوهنتون زړه نیونکی او ژوند ډېر پیکه شو.

رو، رو مې احساس کړه چې زده کړو ته دوام نه شم ورکولای. هر څه مې پرېښودل او کلي ته لاړم. کټل مې چې هلته ګوزاره لا سخته ده؛ پوهنتون کې خو یې لا خاطرې شته دي، بل ځای هېڅ ګوزاره نه کېږي. بېرته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ مو چې د ورځې وروستی درسي ساعت ختم شو، مریم راته د ډېوې مجلې یوه ګڼه راکړه. راته یې وویل: په دې کې یو څه دي، هغه ولوله.

غوښتل مې مجله پرانېزم، مریم راته وویل: دلته نه، په خپل اطاق کې یې په آرامه وګوره.

ورته مې وویل: سمه ده. هغه مې د کتابچو منځکې کېښوده او لیلیې ته لاړم. د پنجشنبې ورځ وه. د اطاق ملګري به مې د جمعې په شپه همیشه د خپلوانو کورونو ته ورتلل؛ خو، زما په کابل کې څوک نه ول. په دې شپه به خونه کې یوازې وم. د خوب وخت کې مې د مریم راکړل شوي مجله را یاده شوه. د مجلې عنوانونه مې کتل چې د یوې لنډې کیسې سرلیک مې ومونډ:

★~د میني اظهار...~★

د کیسې لیکواله (هوسۍ اوښکه) وه.

له دې چې د لیکوالې نوم راته خاص و، د کیسې په لوستلو مې شروع وکړه. کتل مې چې کیسه ټوله زمونږ وه؛ یوازې د کرکټرونو نومونه بدل دي. هماغسې نجلۍ او هلک همصنفیان دي. هلک شاعر او لیکوال دی. د هغه ټوله شاعري د نجلۍ لپاره ده او کیسو کې یې هم هغه ده؛ خو، نجلۍ ځان نه پرې پوه کوي.

د دې لپاره چې ډاکټرانو ورته ویلي د (کرونرۍ) وژونکې ناروغي لري او یو کال عمر کول دې سخت دي. انجلۍ پوهنتون ته یوازې او یوازې د هلک لیدو لپاره ځي؛ په انجلۍ باندې د هغې یوې همصنفۍ نه بغیر، بل څوک خبر نه دي. یو ځای کې یې لیکلي و چې؛ یوه ورځ مې ترې کتابچه د لکچر لیکلو په بهانه واخیسته. زړه مې ډېر تنګ شوی و؛ غوښتل مې هر څه ورته د هغه په کتابچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ولیکم. د خپلې مینې کیسه، د خپلې بېوسۍ او ناروغۍ راز... همداسې مې وکړل؛ د شپې تر نیمایي ویښه وم، هر څه مې ورته ولیکل. خو؛ سهار پښېمانه شوم. که مې هغه ته خپله مینه اظهار کړې او د خپل لنډ عمر ورته ووایم؛ هغه به یې زغملی ونه شي. له کتابچې نه مې یې بیرته هغه پاڼې وشکولې.

کیسه مې چې تر دې ځایه ولوسته؛ شک مې یقین ته نږدې شو. خو؛ په ټولګي کې مو د هوسۍ تخلص اوښکه نه وه، هغې د خپل پلار نوم (صابر) د تخلص په توګه کاروه. بل دا چې کیسه داسې لیکل شوې وه؛ لکه یو پوخ لیکوال چې لیکلې وي. آیا هوسۍ داسې لیکواله هم وه؟ ما به مې خپل پخواني نوټونه ځان سره ساتل.

په منډه او ځنګیدلو قدمونو مې الماری ته منډه کړه او الماری مې خلاصه کړه؛ خپلې پروسګنې کتابچې مې وکتلې، هغه کتابچه مې ومونده. په کیسه کې لیکل شوې نښه مې ومونده؛ د کتابچې پینځه پاڼې شکول شوې وې. د کیسې لیکواله هغه هوسۍ وه. زړه مې یو ځل راډک شو. د کیسې آخره جمله مې ولوسته:

مرګ سخت نه دی، ټول مري؛ خو، دا چې مې له هغه نه بېلوي، ترې کرکه لرم.

ټوله شپه مې ورته وژړل. هغه په هر څه پوهېدله، زما په سترګو کې یې خپله مینه لیدله، زما د زړه درزا یې اورېده؛ خو، هېڅ یې نه ویل. هغه رښتیا صابره وه؛ خپل ځیګر یې په غاښ کړی وه او هېڅ یې نه ویل. هغه رښتیا اوښکه وه؛ د درد او غم نه جوړه شوې، د عمر په بانه ولاړه وه او آسانه د مرګ په مخ وبهېده.

د هغې مینې او وفا ته حیران شوم. سره له دې چې پوهېده، لږ وخت به ژوندۍ وي. خو، ماته به یې تل په شونډو تبسم ناست و. رښتینې مینه همدې ته وايي؛ له ځانه یې، ماته او زما راتلونکي ته ډېر فکر کړی وو. هغې رښتیا ویلي و؛ که یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه هغه مهال په خپلو احساساتو پوه کړی وم، که زمونږ منځ کې عاشقانه اړیکې واضح واې، مرګ یې زه هم وژلم. که څه لیکلې کیسې یې هغه زما په زړه کې (تلپاتې) کړه؛ خو، بیا مې هم په ژوند کې هغې سره یوازې فاصلې تجربه کړې او مرګ یې هم یو ډول فاصله وه؛ نو، ومې زغمه.

د شنبې ورځ چې مریم سره مخامخ شوم؛ د دواړو سترګې له اوښکو ډندی شوې، خو هېڅ مو ونه ویل.

یوه اونۍ وروسته مې مریم نه د هغې د قبر آدرس واخېست؛ ورغلم. هغه یې د خپلو ناهیلیو سره یو ځای، ارامه ویده وه.

ورته مې وویل: مینه درسره لرم؛ د خپلې بېوسی د انتها په اندازه، ستا د مظلومیت او نامرادۍ تر ژورو په اندازه...

خو؛ هغې د پخوا په څېر ځان پوهه نه کړه، هېڅ یې هم ونه ویل.

إِنَّا لِلّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

پـــــاے.😢💔

نور ناولونه او کتابونه لپاره مه درسره تعقیب کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهوسی
ناول

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهوسی
ناول

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library